

Визнання

Заслужена пошана і повага

Президія Української асоціації письменників (УАП) нагородила грамотою голову Всеукраїнського об'єднання "Письменники Бойківщини", лікаря-терапевта вищої категорії Самбірської центральної районної лікарні поетесу, Любов РУДАВСЬКУ-ВОВК.

Президент Асоціації письменників України О.Д. Бакуменко від імені президії щиро подякував Любові Рудавській-Вовк за самовіддану літературну працю, організацію творчих зустрічей, спрямованих на розвиток національної культури, духовності, патріотичного виховання молодого покоління. «Ваш славний багаторічний досвід і трудовий шлях, — наголошується у тексті нагороди, викликають глибоку пошану і заслужену повагу».

Керівник УАП зазначив, що надзвичайна працьовитість Любові Рудавської-Вовк, її завзятість до літературної справи, людяність, чесність завоювали високий авторитет серед читачів книг, автором яких вона є, друзів, колег та Української асоціації письменників.

Любов Рудавська-Вовк зародила Всеукраїнське об'єднання "Письменники Бойківщини". У липні воно святкуватиме перший свій малий ювілей – 10-річчя. За цей час творчими зусиллями його членів видано понад 400 прозових та поетичних книг, які зберігаються у різних бібліотеках, у тому числі Києва, Львова, Донецьки.

Цю нагороду Любові Рудавській-Вовк принесли глибоке знання справи, якій вона присвятила все життя, самовіддана творча праця, великий талант.

Книжкові новини

Чорним по білому, білим по чорному

Побачила світ друга книга відповідального редактора інформаційного бюлетеня «За медичні права» Тетяни ЯРЕМЧУК «Чорне і чорне».

Тетяна Яремчук пише про людські долі, про історію й сьогодення, про те, яким би мало бути наше українське завтра... Журналістка з багаторічним досвідом роботи кілька років тому видала книгу «Ми і наша Солонка», щедро ілюстровану власними світлинами. І ось ще одне оригінальне видання, що вирізняється незвичною композиційною побудовою, побачило світ у львівському видавництві «Сполом».

Перша й остання сторінки обкладинки однакові. Половина книжки – публіцистичні твори, половина – художня проза.

Життя наше часто буває і сірим-монотонним, і чорним... Ще спостережливий Богдан-Ігор Антонич твердив, що «дорогу нам не стелять тільки рожі – навпроти віє вітер сніговий...». Цю сентенцію розвиває, але вже не в поетичних, а в публіцистичних і прозових образах, Тетяна Яремчук. «Чорне і чорне». Навіть не чорно-біле, хоч такі кольори на обкладинці, така графіка – на сторінках. А власне чорне і чорне. Бо її книга густо пересіяна і боєм, і тривогами...

Автор передмови член Національної спілки письменників України Ілько Колодій пише, що Тетяна Яремчук ще відколи працювала у газеті «За вільну Україну» вирізнялась особливим чуттям гострої тематики, досконалим знанням проблеми про яку писала, мала їхнє панорамне, контекстне бачення. На жаль, життя наше пішло таким трибом, що ті «болі» і «тривоги», які вона помічає, як шкідливі тенденції, розвиваються з новою силою, набирають подекуди й звороднелих форм і відтінків. Тож можна говорити про особливий «нюх» журналістки, яка багато що відчуває гостріше від інших, застерігає...

Публіцистичний стиль Тетяни Яремчук співзвучний з тими, кому притаманно писати коротко і рельєфно. Ось початок статті «Спецоперації з вакцинації»: «В Україні після щеплення від кору помер сімнадцятирічний юнак!» Чи треба тут цитувати початок «Новини» Василя Стефаника! Пригадуєте: «У селі сталася новина, що Гриць Летючий утопив у ріці свою дівчинку». А далі, як і Василь Стефаник, Тетяна Яремчук поступово розмотує увесь проблемний клубок, і не її вина, що нитка приводить до висновку невтішного: «Мишки. Морські свинки... Дякувати Богові, жодна тваринка під час перевірки вакцини не постраждала і не померла. А люди? Кому яке діло до них...». Той самий стиль збережено і в статті-дослідженні «Святеє слово...»: «Чи знаєте ви, – бере одразу бика за роги авторка, – скільки Москва заробляє на українському читачеві?». І далі наведена приголомшлива цифра – 700 мільйонів гривень. Приголомшлива на фоні 10 мільйонів, які Україна має з власного книгодрукування. Інші її праці також пересіяні кричущими фактами з якими не може змиритися. Публіцистику Тетяни Яремчук, її стильові ознаки, «жіночий шарм» і «залізні аргументи» можна довго розглядати під мікроскопом. Та хай читач складе про її письмо свою об'єктивну думку сам.

Сподіваємося, що зацікавить читача і прозовий світ Тетяни Яремчук.

Авторка і тут умовно обирає «чорне», як чорне поле, що вдало відтінює, увиразнює інші кольори. Так і золоті скоринка пахучого – просто з печі – хліба, піниться ніжно-рожевий квіток півоній, біліють-світяться соковиті паперівки...

Тетяна Яремчук в одній фразі вміє сконденсувати й сум, і тривогу, й біль. Коли головна героїня оповідання «Безвухий» не може зарадити синовій біді, не знаходячи ні сил, ні слів, щоб отямити рідну дитину, фізично й духовно скалічену війною, життя для неї втрачає сенс: «Василина відчула, що пора вмирати. Зіснулася по стіні у нескошену траву...». За все людину чекає відплата: і за добро, й за зло. В новелі «Фігура» вражає опис похорону сільського вандала, який колись зруйнував фігуру, встановлену на славу Божу: від блискавки загоряється хрест на його могилі, й погасити ніхто не годен. Серце крається від картин людських драм й трагедій: виселення з рідної хати, поневіряння заробітчан, плач голодних дітей, жорстокість сина-афганця описані авторкою, яка шукає в людях людяності, вірить, що світ врятує любов, довготерпіння, доброта.

Уякому ж світі ми з вами – кольоровому, чорно-білому чи зовсім чорному? Книга Тетяни Яремчук спонукає подивитися довкола очима її героїв і замислитися, як маємо жити далі, які орієнтири обирати, які цінності плекати. Стиль авторки – відточений, емоційний, лаконічний – дає змогу читачеві глибоко співпережити прочитане, відболіти ним і переосмислити повсякдення, а може... і змінити його...

Василь ЛОЗОВИЙ, студент ЛНУ ім Ів. Франка

Адміністрація та профспілковий комітет Яворівської ЦРЛ просить Вас відгукнутися на біду Пісоцької Г.І., молодшої медичної сестри Яворівської ЦРЛ.

В її доні Соломії, 2005 року народження, важка хвороба, яка потребує тривалого і безперервного лікування: (хронічна хвороба нирок V стадії. Полікістозна дисплазія нирок. Хронічна ниркова недостатність IV ступеня, пролонгована перитонеальним діалізом. Вторинна анемія середнього ступеня важкості) та трансплантації нирки.

Сім'я не має необхідних коштів для лікування та операції. Звичайно, що це великі фінансові витрати. Але батьки дитини мають надію на Бога та добрих людей.

Допоможіть! Ми можемо врятувати життя дитини!

Реквізити для перерахування коштів. Картковий рахунок клієнта відкритий в ПАТ КБ

Отримувач Приватбанк
Найменування банку Приватбанк
Номер рахунку 29244825509100
МФО 305299
ЗКПО 14360570

Призначення платежу:
Для поповнення картки 4405885827832673
на лікування Соломії Пісоцької.

Вітаємо!

Вітаємо з ювілеєм!

- ВОЙТИВА Юрія Ярославовича** – головного лікаря Старосамбірської центральної районної лікарні
ГАВРИЛЕНКО Лідію Іллівну – головного спеціаліста з питань соціально-економічного захисту ЦК Профспілки працівників охорони здоров'я України
СКОРИК Анну Іванівну – скарбника Бродівської районної організації профспілки працівників охорони здоров'я України
ЧЕПИГУ Олену Іванівну – завідувача відділу організаційно-інформаційної роботи ЦК Профспілки працівників охорони здоров'я України

Вітаємо з Днем народження!

- ЗАЯЦЬ Євгенію Миколаївну** – голову Миколаївської обласної організації профспілки працівників охорони здоров'я України
ШАХРАЮКА Віталія Федоровича – голову Волинської обласної організації профспілки працівників охорони здоров'я України
ШВЕЦЬ Ірину Миколаївну – заступника голови ЦК Профспілки працівників охорони здоров'я України

Хай Вас зігриває любов близьких людей, буде надійною підтримка колег, частіше посміхається доля, на душі буде світло й радісно, а всі Ваші справи наповняться творчим натхненням, невтомним професійним пошуком і плідною працею на благо людей та України.

Вітаємо!

Михайло БІГУН, головний лікар Дрогобицької міської поліклініки в перші дні весни святкував свій ювілей

Михайло Іванович після закінчення Львівського медичного інституту в 1982 році, був направлений для проходження інтернатури і на роботу в Дрогобицьку центральну районну лікарню. Розпочав свою діяльність лікарем швидкої і невідкладної медичної допомоги.

За час своєї роботи показав себе як лікаря високої кваліфікації, вмілий організатор, а тому в 1986 році його було переведено на посаду завідувача відділом швидкої та невідкладної медичної допомоги, в 1991 році – на посаду головного лікаря швидкої та невідкладної медичної допомоги м. Дрогобича. Але в 1992 році йому прийшлося залишити швидку допомогу, так як його було призначено головним лікарем Дрогобицької міської поліклініки, де він працює дотепер. Багато сил і енергії доклав до організації поліклінічної допомоги населенню м. Дрогобича. Вперше була організована сімейна поліклініка. В 2012 році 20 лікарів пройшли перекваліфікацію на сімейного лікаря. В 2013 році планується на базі Дрогобицької міської поліклініки створити центр первинної медико-санітарної допомоги. Багато уваги приділяє покращенню умов та охорони праці на робочих місцях працівників поліклініки.

Михайло Іванович користується авторитетом і повагою серед хворих, колег та друзів. Він вміє організувати працівників на виконання покладених на них обов'язків.

У вільний від роботи час, разом із колегами, займається спортом, а він у нього багатогранний – футбол, гірські лижі, великий теніс та туризм. З його ініціативи створено футбольну команду медиків, яка неодноразово займала призові місця на обласних спартакіадах серед медичних закладів. Він організовував дружні зустрічі футбольних команд з виїздом до медиків Золочева, та дружню зустріч з футболу в Дрогобичі з медиками м. Львова, а із туристичними групами медиків об'їздили майже всі куточки України.

Разом з дружиною Світланою Михайлівною, а вона працює завідувачкою терапевтичного відділення Дрогобицької міської лікарні № 1, виховали дві дочки: Наталю та Ірину, які пішли дорогою своїх батьків і також стали лікарями. Ірина працює в обласному кардіологічному центрі на посаді лікаря – кардіолога, а Наталя -- в обласній клінічній лікарні на посаді лікаря – офтальмолога. Дочечкалася уже і зятів, сьогодні у них є найдорожчий онук Назар, який надихає на працю та зігриває душу.

З нагоди ювілею, шановний Михайле Івановичу, хочемо побажати Вам нових звершень у праці та спорті, міцного здоров'я, щастя, радості і добра від кожного прожитого дня та Господнього благословення на довгі і щасливі літа.

Міська профспілкова організація міста Дрогобича